

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Плевен, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря ЙОВКА СТ. КЕРЕНСКА
като разгледа докладваното от РЕНИ М. СПАРТАНСКА Въззивно
гражданско дело № 20214400500990 по описа за 2021 година

Производство по чл. 258 и сл.от ГПК.

С решение на Червенобрежки Районен съд №283 от 14.10.2021г., постановено по гр.д.№338/2021г.по описа на същия съд на основание чл.178, ал.1,т.3 вр.чл.179 ал.1 ЗМВР Главна дирекция“*****“към МВР гр.София ,***** е осъдена да заплати на К.Д.П. , ЕГН ***** от гр.Червен бряг ***** сумата **900,45 лева**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.01.2019г.– 10.07.2020г.,получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд,ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба -15.03.2021г. до окончателното изплащане на сумата.Със същото решение на ЧРС на основание чл.86,ал.1 от ЗЗД ГД „*****“ към МВР гр.София, ***** е осъдена да заплати на К.Д.П. , ЕГН ***** от гр.Червен бряг ***** сумата от **98,61лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата от 900,45 лева, изчислена за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието, за което се отнася, до датата на ИМ /01.01.2019г. – 15.03.2021г./С решението на ЧРС на основание чл.78 ал.1 ГПК ГД „*****“ към МВР, гр.София, *****

е осъдена да заплати на К.Д.П. деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. На основание чл.78, ал.6 от ГПК ГД „*****“ към МВР, гр.София, ***** е осъдена да заплати по сметка ЧРС сумата от 100,00 лв.– държавна такса върху цената на уважените искове.

С решение на Червенобрежки РС №311 от 03.11.2021г.е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в горепосоченото решение,като присъдената сума за главницата се счита за периода 01.04.2019г.-10.07.2020г.,присъдената сума по чл.86 ал.1 ЗЗД е за периода 01.07.2019г.-15.03.2021г.Решението е изменено като адвокатското възнаграждение в размер на 300лв.е присъдено на адвокат В. П. от ПАК.

Срещу така постановеното решение на ЧРС е постъпила въззивна жалба от Главна дирекция“*****“ към МВР София ,представявана от ***** Н.Н.-директор чрез старши юрисконсулт С.Н.,като в жалбата са изложени подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението.Твърди се,че ЧРС неправилно е тълкувал и приложил нормативната уредба , уреждаща прилагането, отчитането и заплащането на нощен труд от държавни служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР. Въззивникът счита,че основния порок на обжалваното решение е в това,че съдът е допуснал субсидиарно прилагане на НСОПЗ,че приложението на общите правила по ЗДСл.и по КТ е отклонено с чл.187 , ал.9 ЗМВР,която делегира на министъра на вътрешните работи издаването на особен подзаконов нормативен акт. Твърди се,че ищецът е държавен служител по смисъла на чл.142 ал.1,т.1 ЗМВР, че КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държ. служители като цяло и на тези от тях,работещи в МВР,че нито в ЗДСл.,нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ,че във всички случаи , в които законодателят е счел,че материята следва да се уреди от КТ, препращането е пряко чрез посочване на конкретни правни норми,които са цитирани.Въззивникът счита,че в процесния период на осн.чл.179 ал.2 ЗМВР и чл.187 ал.9 ЗМВР са действали издадените от министъра на вътрешните работи две наредби:Наредба №8121з-776 от 29.07.2016г.и сега действащата Наредба №8121з-36 от 07.01.2020г.,в които е уреден реда за организацията и разпределянето на работното време,за неговото отчитане , за компенсирането на работата извън редовното работно

време ,режима на дежурство,времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР. Посочено е,че тези две наредби,НСОРЗ,както и Наредбата за заплатите на служителите в държ.администрация имат еднакъв предмет на регламентация.Изложени са доводи,че ищецът е държавен служител по смисъла на чл.142 ал.1,т.1 ЗМВР и неговото правоотношение с ответника се определя от нормите на ЗМВР и издадените въз основа него наредби,които са специални спрямо ЗДСл. и спрямо КТ.Твърди се,че за разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно,такова ограничение не е предвидено в ЗМВР,в който нормалната продължителност на работното време през деня, съвпада с продължителността на работното време през нощта-8 часа,като е направено разграничение между разпоредбите на чл.143 ал.2 КТ относно извънредния труд и тези на чл.187ал.7 ЗМВР при държавните служители в МВР. Въззивникът счита,че тези различия не обуславят извода за неравностойно третиране на държавните служители по ЗМВР спрямо работниците и служителите по КТ,както неправилно е приел ЧРС. Изложени са подробни съображения ,че редът за полагане, отчитане и заплащане на нощен или извънреден труд е изрично уреден в ЗМВР и препращане към КТ по тези елементи на служебните правоотношения на служителите няма.Твърди се,че неправилно ЧРС е приел,че следва субсидиарно да бъде приложена НСОПЗ, поради наличие на празнота в правната уредба,че не е налице празнота в правната уредба, а специална нормативна уредба,относима към служебното правоотношение на ищеца, чийто елементи са уредени от ЗМВР и подзаконовата нормативна уредба. За държавните служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР, какъвто е ищецът, когато положеният нощен труд е в рамките на 8-часова продължителност, той не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща съгласно заповед на Министъра на вътрешните работи по 0,25 лв. на час. Налице е специална нормативна уредба по отношение отчитането и заплащането на нощния труд в МВР и следователно, не може да намерят приложение разпоредбите на НСОПЗ. На следващо място, съдът не мотивира извода си, че при преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен, на ищеца се дължи заплащане като извънреден труд. Дори и при прилагането на общите трудови норми, на чието съдържание ищецът се позовава, за да обоснове претенцията си е недопустимо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143

да служи за генериране на извънреден труд. Да се извърши преизчисляване на часовете нощен труд към дневни такива с коефициента, посочен от ищеца и получен от съотношението на продължителността на дневния труд и продължителността на нощния труд, регламентиран в КТ и приложима за лица, работещи по трудово правоотношение би означавало с неприложим към материята подзаконов акт да бъде дерогирано действието на законовата норма на чл.187 ал.3 от ЗМВР,която регламентира специалната 8-часова продължителност на нощния труд за лицата, назначени по ЗМВР и работещи на смени, което е недопустимо и противоречи с принципа на йерархия на нормативните актове.Изложени са доводи,че въззивникът вече е изпълнил задължението си и е изплатил изцяло и своевременно положения от ищеца нощен труд.Твърди се,че ЧРС не е мотивирал извода си,че при преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен,на ищеца се дължи заплащане като за извънреден труд,че след като е установено,че ищецът е полагал нощен труд , съдът е постановил решение че му се дължи извънреден труд. С жалбата е направено искане производството по делото да бъде спряно на основание чл.633 във вр.чл.631 ГПК, поради това,че от РС Луковит е отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз,въз основа на което е образувано преюдициално дело С-262/20г.В заключение моли Окръжния съд да отмени изцяло обжалваното решение на ЧРС като неправилно. Претендират се и направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.В съдебното заседание на 16.02.2022г.не се яви представител на въззивника.От ГД“ПБЗН“към МВР София чрез ст.юрисконсулт С.Н. е депозирано становище за разглеждане на делото в отсъствие на представител на въззивника,в което са изложени подробни доводи и съображения по съществото на спора.

Въззиваемият К.Д.П. чрез своя пълномощник адвокат В. П. от ПАК е депозирал писмен отговор в срока по чл.263 ал.1 ГПК,в който взема становище,че въззивната жалба е неоснователна,а обжалваното решение на ЧРС като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.Относно искането за спиране производството по делото са изложени доводи,че адресат на задължението по чл.631 ГПК е съдът,отправил преюдициалното запитване,в случая РС Луковит, че ОС Плевен не е адресат на това задължение,че решението на Европейския съд ще бъде задължително за българските съдилища едва след като бъде постановено,ако въобще касае

сходни казуси.Посочено е,че цитираната в жалбата съдебна практика касае единствено възможността на ВКС да спира дела при наличие на образувано преюдициално дело и то при вероятност от причиняване на щети,че това касае само ВКС,а не ОС Плевен, който не е отправил преюдициално запитване,поради което моли съда да остави без уважение искането за спиране производството по делото.В отговора са изложени подробни съображения за неоснователност на въззивната жалба,като се твърди, че за процесния период е действала Наредба №8121з-776/29.07.2016г.на министъра на вътрешните работи за организацията и разпределяне на работното време, неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители, извън редовното работно време в сила от 02.08.2016 г.,като в тази Наредба липсва изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен.Посочено е,че цитираната наредба е отменена изцяло с решение на ВАС №16766/10. 12. 2019г. по адм. д. №8601/2019г.,петчленен състав,1 колегия,като в мотивите на решението ВАС е констатирал толкова нарушения и несъответствия с европейското законодателство,че е отменил изцяло наредбата,което обуславя извод за приложимост на нормите,въз основа на които е предявен иска. Изложени са доводи,че чл.9,ал.2 НСОПЗ намира приложение по отношение на държавните служители в МВР,че липсва забрана за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1,143 по отношение на полицейските служители ,а и би била противоконституционна ,тъй като би поставила служителите на МВР в по-неблагоприятно положение от др. държавни служители.Твърди се,че в разпоредбата на чл.187 ал.3,изр.последно ЗМВР не е указана нормалната продължителност на нощния труд ,а е въведена възможност за полагане на нощен труд в часовете между 22.00часа и 06.00часа.Изложени са доводи,че празнотата в наредбите от 2015г.и 2016г. относно нормата на чл.31 ал.2 от Наредбата от 2014г./отм./обуславя субсидиарното приложение на чл.9 ал.2 НСОПЗ за превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1,143 , равен на отношението между минималната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Въззиваемият се позовава и на чл.46 ЗНА.Изложени са доводи,че по отношение на държавните служители, работещи в структурите на МВР следва да намери приложение чл.9 ал.2 НСОПЗ,че в противен случай, служителите на МВР ще бъдат поставени в по-

неблагоприятно положение в сравнение с другите държавни служители, досежно заплащането на допълнителни възнаграждения, като се излагат доводи, че международно-правните актове по които РБ е страна, също не допускат подобно различно третиране на гражданите по отношение правото им на труд. В тази насока са изложени подробни съображения. Изложени са доводи, че претенцията на ищеца е съобразена с изменението на ЗМВР /ДВ бр.60/07.7.2020г., в сила от 11.07.2020г. и до този период е изчислено дължимото допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, вследствие на преобразуването на нощен към дневен труд. В заключение моли Окръжния съд да постанови решение, с което обжалваното решение на Червенобрежки РС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се и разноси за въззивната инстанция на осн. чл.38 ал.2 ЗА за осъществено безплатно процесуално представителство на К.П.. В съдебното заседание на 16.02.2022г. въззиваемият и неговият пълномощник адвокат В. П. от ПАК не се явиха. Депозирана е молба за разглеждане на делото в тяхно отсъствие, в която е взето становище, че въззивната жалба е неоснователна. На осн. чл.38 ал.2 ЗА се претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за адвокат П. за процесуално представителство пред въззивната инстанция.

Окръжният съд като прецени изложените във въззивната жалба оплаквания, становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Воззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Безспорно между страните е, че за процесния период 01.04.2019г.-10.07.2020г. ищецът К.Д.П. е заемал длъжността „*****“ в Районна служба „*****“ гр.Червен бряг към ГД“ПБЗН „-МВР гр.София. Няма спор, че между страните е възникнало служебно правоотношение. Трудовата си дейност ищецът е осъществявал по утвърдени графици и протоколи при режим на труд на смени, с продължителност 12 /24 часа, като е полагал труд и през нощта за времето от 22.00. до 06.00ч., а работното време е изчислявано сумарно, съгласно чл.187 ал.3 от ЗМВР.

В исковата си молба, ищецът твърди, че за процесния период е положил

общо 800 часа нощен труд ,които следва да бъдат преизчислени с коефициент от 1,143 ,съгласно чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата за преобразуване на нощния труд към дневен труд и възлиза на 914,40 часа,което води до разлика от 114,40 часа,представляващи извънреден труд.Съобразно заплата ищецът претендира ,че му се дължи допълнително възнаграждение за този извънреден труд в размер на 915,20лв. за периода 01.04.2019г.-10.07.2020г.,ведно със законна лихва върху сумата , считано от датата на завеждане на ИМ -15.03.2021г.до окончателното ѝ изплащане.На осн.чл.86 ЗЗД се претендира лихва за забава върху главницата в размер на 50лв.

В хода на съдебното дирене пред ЧРС са събрани писмени доказателства.С писмения си отговор по чл.131 ГПК ответникът ГД“ПБЗН“ е представил Таблица №1 с изчисления /лист 23 от гр.д.№338/2021г.по описа на ЧРС/,съгласно която за процесния период ищецът е положил общо 751 часа нощен труд, които преизчислени с коефициент 1,143 възлизат на 858,393 часа или се получава разлика от 107,393 часа/претендирани като извънреден труд/.При средна часова ставка за извънреден труд 8,04 лева/час за 2019г. и 8,81 лева/час за 2020г., брутното възнаграждение за положен извънреден труд, изчислено с увеличение 50% за извънреден труд възлиза на сумата 900,45 лв. Съгласно същата таблица лихвата за забава върху главницата за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието,за което се отнася до датата на ИМ-15.03.2021г. е изчислена в размер на 98,61 лв.В съдебното заседание на 11.10.2021г.пред ЧРС ищецът чрез своя пълномощник адвокат В. П. от ПАК не е възразил и е приел направените от ответника в табличен вид изчисления на дължимите суми-главница и лихва,поради което е оттеглил искането си за назначаване на счетоводна експертиза.В същото съдебно заседание ищецът е направил изменение на иска по реда на чл.214 ал.1 ГПК,прието от съда ,като искът за главницата се счита предявен за сумата **900,45лв.** ,вместо първоначално посочената сума от 915,20лв.,а искът лихвата за забава се счита предявен за сумата **98,61лв.**,вместо първоначално посочената сума от 50лв.

Червенобрежки РС е уважил изцяло така предявените искове до горепосочените размери, като е приел, че следва да бъде приложен чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата,като

разпоредбите на тази Наредба следва да бъдат приложени по аналогия и по отношение на лицата със служебно правоотношение в МВР, поради празнота в правната уредба. Позовал се е на утвърдените принципи в Конституцията на РБ за правото на труд и неговото заплащане, равенство на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите в правоотношението. Независимо от обстоятелството, че липсва изрична регламентация в специалната уредба, РС е приел, че положения от ищеца в рамките на дежурство нощен труд следва да бъде приравнен на дневно работно време със съответния коефициент от 1,143. Изложените от ЧРС доводи относно приложението на чл.9 ал.2 от НСОПЗ за преизчисляване на положения нощен труд от ищеца към дневен труд с прилагане на коефициент от 1,143 изцяло се споделят от въззивната инстанция.

Нормите на чл.9 ал.2 НСОПЗ и на чл.8 от НСОПЗ се прилагат едновременно, респ. при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд по 0,25 лв./час.

Съгласно чл.176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители, работещи в МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Допълнителното възнаграждение и неговото заплащане изрично е предвидено в чл.178 ал.1 т.3 от ЗМВР. Съгласно чл.143 от КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя, извън установеното за него работно време. В чл.144 от КТ е предвидено, че по изключение се допуска полагането на извънреден труд в изрично определени случаи, като т.2 на чл.144 от КТ позволява полагането на извънреден труд от служители на МВР при изрично посочени случаи. Нормалната продължителност на работното време от държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица – чл.187 ал.1 от ЗМВР. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени – сумарно за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагане на труд и през нощта между 22,00 часа и 06,00 часа, като работните часове не следва да

надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане на 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение – чл.187 ал.5 т.2 и ал.6 от ЗМВР.

Съгласно чл.187 ал.9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В съответствие със законовата делегация в цитираната разпоредба от министъра на вътрешните работи са издадени последователно Наредба № 8121з-407/11.08.2014г., Наредба № 8121з-592/25.05.2015г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. Текстовете на чл.3, ал.3 и в трите наредби са идентични и предвиждат, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд през нощта за периода от 22,00 часа до 06,00 часа. Само в първата Наредба от 11.08.2014г.- чл.31 ал.2 е предвидено, че при сумарно отчитане на отработеното време, общия брой часове положен нощен труд следва да се умножи по 0,143. В останалите две Наредби от 2015г и от 2016г. липсва изрично правило, аналогично на чл.31 ал.2 от Наредбата от 2014г. за преизчисляване на часовете положен нощен труд със съответен коефициент. За процесния период 01.04.2019г.-10.07.2020г. са действали Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. и Наредба № 8121з-36/07.01. 2020г. Към настоящия момент с решение на петчленен състав на ВАС №16766/10. 12. 2019г. по адм.д. №8601/2019г. е отменена Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. на министъра на вътрешните работи, в частта относно голяма част от текстовете.

При липсата на специално правило, което да определя методологията за превръщането на отработените нощни часове в дневни, при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, нормативната празнота следва да се преодолее чрез субсидиарно приложение на чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Окръжният съд не споделя направеното от въззивника-ответник възражение, че НСОПЗ е неприложима в конкретната хипотеза. Съгласно чл.67, ал.3 от Закона за държ.служител, който също намира

субсидиарно приложение по отношение на ЗМВР,размерите на допълнителните възнаграждения по ал.7,т.1-5,както и редът за получаването им се определят с наредба на МС и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.В този смисъл НСОПЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение,след като в др . специални подзаконови нормативни актове издадени по ЗДСл.или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им.В този смисъл, правилни са изводите на ЧРС относно основателността на исковата претенция.

Тази непълнота в нормативната уредба е преодоляна едва с измененията на чл.187 ЗМВР и приетата нова ал.4/ДВ бр.60 от 07.07.2020г.,в сила от 11.07.2020г./,съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1.Видно е,че новата разпоредба на чл.187 ал.4 ЗМВР възпроизвежда текста на чл.9 ал.2 НСОПЗ.За процесния период 01.04.2019г.до 10.07.2020г.,т.е.до влизане в сила на новата разпоредба на чл.187 ал.4 ЗМВР,приложение следва да намери чл.9 ал.2 НСОПЗ.

По изложените съображения ,Окръжният съд приема,че искът с правно осн.чл.178 ал.1т.3 във вр.чл.179 ал.1 ЗМВР е основателен и доказан за сумата 900,45лв.,представляваща възнаграждение за извънреден труд,вследствие преобразуване на нощен към дневен труд с коефициент 1,143 за процесния период 01.04.2019г.-10.07.2020г.Върху сумата се дължи и законна лихва от датата на завеждане на ИМ-15.03.2021г.до окончателното ѝ изплащане. Основателен е и искът с правно основание чл.86 ал.1 ЗЗД.Възнаграждението за извънреден труд е част от задължението за заплащане на трудово възнаграждение,а ответникът е изпаднал в забава след изтичането на срока, в който е следвало да заплати дължимото се възнаграждение ,в случая за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието, за което се дължи, до датата на исковата молба.Лихвата за забава за този период е в размер на 98,61 лв.

След като е стигнал до същите правни изводи , ЧРС е постановил едно

правилно и законосъобразно решение,което на основание чл.271 ал.1 ГПК следва да бъде изцяло потвърдено.

Адвокат В. П. от ПАК ,съгласно договора за правна помощ е осъществила безплатно процесуално представителство на въззиваемия К.П. ,изразяващо се в изготвен писмен отговор на въззивната жалба, доколкото пълномощникът не се е явил в съдебното заседание на 16.02. 2022г. Съгласно чл.38 ал.2 ЗА ответникът следва да заплати на адвокат П. адвокатско възнаграждение в размер на 150лв.,представляващо ½ от адв.възнаграждение по чл.7 ал.2,т.1 от Наредбата за мин.размери на адв. възнаграждения.Съдът съобрази,че делото не е с правна и фактическа сложност, пред ПОС е проведено едно съдебно заседание,а от др.страна адвокатското възнаграждение съгласно наредбата се определя на база материален интерес , а не върху цената на всеки от исковете,още повече,че в случая са предявени иск за главница и акцесорен иск за лихва.

Водим от горното , Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на осн.чл.271 ал.1 ГПК решението на Червенобрежки Районен съд №283 от 14.10.2021г.,постановено по гр.д. №338/2021г.по описа на същия съд.

ОСЪЖДА на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата Главна дирекция“*****“към МВР София , ***** ,представявана от гл.комисар Н.Н.-директор ДА ЗАПЛАТИ на адвокат В.Н.Н. –П., ЕГН ***** от ПАК адвокатско възнаграждение в размер на **150лв.**за осъществено безплатно процесуално представителство на К.Д. П. по в.гр.д. №990/2021г.по описа на ПОС.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл.280,ал.3,т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____